

Előfizetési árak:

Egész évre . . . 10 frt — kr.
Félévre . . . 5 » — »
Negyedévre . . . 2 » 50 »
Egy óra . . . — » 85 »
Egyes szám ára 4 kr.

Kiadóhivatal:

PÉCSETT, Mária-utca 1. sz.
a kir. ítélőtábla épületével
szemben,
hová az előfizetések és a
lapszétküldésére vonatkozó
fölszólalások intézendők.

PÉCSI FIGYELŐ

POLITIKAI NAPILAP.

Szerkesztői iroda:

PÉCSETT, Mária-utca 1.
a kir. tábla átellenében,
hová a lap szellemi részét
illető minden közlemény in-
tézendő.

Kéziratot vissza nem adunk

Hirdetéseket

a kiadóhivatal vesz föl.

Osztrák császári eszme.

Pécs, 1899. június 22.

„Csodás dolog, hogy éppen Magyarország a nemzetek közt az egyedüli, amely nem vágyódik függetlensége, szabadsága egyik legfontosabb részének megszerzésére. Az ország függetlenségéért a nemzetnek áldozatokat is kellene hozni s most úgy áll a dolog, hogy az ország kénytelen a közös vámterület föntartásáért áldozatokat hozni.“

Kossuth Ferenc mondta ezeket a le-
sújtó igazságokat a képviselőház tegnapi
ülésén a kiegyezési javaslat fölött meg-
indult vitában s bizony a nemzet többségét
állítólag képviselő kormánypártnak bőséges
oka lenne pirulni, ha ebbe az eléje tartott
tükörbe tekint. A nemzetek összes szellemi
rugói — ugymond Kossuth — megköve-
telik a függetlenséget, a szabadságot. Bi-
zonyítja ezt a világtörténet minden egyes
lapja, amely arról tesz tanubizonyságot,
hogy a nemzetek még a legnagyobb áldo-
zatoktól sem riadtak vissza, hogy függet-
lenségüket, önállóságukat kivívassák, lel-
kesedéssel áldoztak föl ezért vagyont, vért
és életet — s ime Magyarország, mikor
itt az alkalom függetlensége egy részének,
a gazdasági önállóságnak visszaszerzésére:
alacsony kalmár-okoskodással visszaretten
az önállóságra való átmenet nehézségeitől,
ellőki magát a törvényben kínálkozó al-

kalmat azzal a gyávasággal, melyent csak
az emésztő kór által elcsigázott betegnél
tapasztalhatni, aki az orvosi műtétől való
oktalan rettegésből inkább választja az
elkerülhetetlen pusztulás útját.

Egy nemzet részéről az ilyen ment-
hetetlen gyávaság természetellenes állapot,
a melynek gyökere csak a nemzet testén
kívül álló tényezőkben kereshető. S Kos-
suth Ferenc helyesen mutatott rá erre a
tényezőre, mikor az egységes birodalom
eszméjében kereste azt az okot, amely
Magyarország önállóságát még a gazdasági
téren sem engedi érvényesülni. Az osztrák
császári eszme uralkodik a magyar királyi
eszme fölött s ezért uralkodik azokban a
bizonyos bécsi körökben az a megcsonto-
sodott irányelv, hogy Magyarországnak a
külfölddel szemben nem szabad külön állami
egyénség gyanánt föltűnnie, hanem csak
az összbirodalom kiegészítő részeként je-
lentkezhetik.

Ez a centralisztikus irányzat azonban
törvénybe iktatott állami különállásunk mel-
lett nem érvényesülhetne, ha a magyar
nemzet vezérlétére hivatott államférfiak
önként, gyáva meghunyászkodással meg
nem hajolnának előtte s törvényesavarással,
kerülő utak föl kutatásával maguk nem
csempésznék be hozzánk az államiságunk
életére törő összbirodalmi eszme kísértő
szellemét.

Ott a törvény, mely állami önállóságun-

kat biztosítja s amely gazdasági függet-
lenségünk tényleges érvényesülését az adott
viszonyok közt parancsolólag írja elő;
államférfiainknak tehát, ha nem állnának
nemzetünk ellenségének, az összbirodalmi
eszmének szolgálatában, csak a törvény
alapjára kellene helyezkedniök, hogy gas-
dasági önállóságunk érvényesülését kivív-
hassák, mert Isten kedvező kegyelméből
most nem élünk oly időket, hogy a leg-
felsőbb akarat a törvény parancsa előtt
meg ne hajolna.

E helyett azonban azt tapasztaljuk,
hogy államférfiaink nem a törvény érvé-
nyesítését, hanem annak sarkaiból való
kiforgatását tartják föladatuknak, hogy az
az összbirodalmi eszme diadalmas előnyomu-
lásának gátul ne szolgáljon.

Harminc esztendőn keresztül, mind-
addig, míg az osztrák császári eszmének
kedvező gazdasági közösség a hatvanhetes
törvénynek megfelelő módon föntartható
volt, soha az iránt véleménykülönbség nem
merült föl, hogy a közösség csak alkot-
mányosan kötött vámszövetséggel maradhat
meg, s ha ilyen alkotmányos megegyezés
bármilyen okból létre nem jöhetne, akkor más,
mint a gazdasági különválás nem követ-
kezhetik be.

Mihelyt azonban előállott az alkalom
a törvény eme rendelkezésének alkalmazá-
sára, mert ez az összbirodalmi eszmére
halálos csapás lenne, a magyar államférfiak

A „Pécsi Figyelő“ tárcája.

Hedin megmentve.

Mutatvány Hedin »Ázsia sivatagjain keresztül« című
legújabb művéből.*)

— A »Pécsi Figyelő« eredeti tárcája. —

Tovább mentem az éjben és homokban.
Siri csend volt körülöttem és az egyes tárgyak
árnyékát sötétebbnek láttam, mint máskor.
Ide s tova kipihentem magamat.

Most valóban egyedül voltam lelkiismer-
retemmel és a csillagokkal, melyek villamos
lámpákként világítottak. Csak ezek voltak tár-
saim, és felismervén őket meggyőződtem,
hogy nem a halál árnyának völgye volt az,
melyen átvándoroltam. A levegő hideg volt
és teljesen csendes, s a netalán okozott zörej
messze hallható lett volna. Lefeküdtem a ho-
mokra, és úgy hallgatóztam, de nem hallot-
tam egyebet, mint a kronométerem egyhangu
ketyegését és szívem halk dobbanását. Más
hang nem jelezte, hogy a közelben élő lény
léteznék.

*) Hedin »Ázsia sivatagjain keresztül« 2 kötet.
Gazdagon illusztrálva. Ára remek kötésben 20 márka,
füzetes kiadásban füzetje 50 fillér. (Brockhaus F. A.
kiadása Lipcse.)

Nagy élvezettel gyujtottam rá most az
utolsó cigarettámra. A többi az előbbi na-
pokban füstöltük el, s a mig tartottak, csil-
lapították némileg a szomjuság gyötrelmeit.
Magam mindig csak az első felét szivtam el,
a maradékot Kazimnak adtam. Ez aztán el-
szivta és szopogatta a papír-szopókáig, bizto-
sítván engem arról, hogy még a lelkének is
jól esett a cigarettá-csutka. De ez este ma-
gamnak kellett a cigarettámat végig szívni.

Május 5. Így vánszorogtam az éj sötét-
jében tovább, mig fél 1 óra tájban egy tama-
risk alatt lerogytam és miután minden tűz-
élesztési kísérletem eredménytelen maradt,
elaludtam.

De mi volt az? A homok csikorgását
hallottam, majd lépéseket, és egy emberi alak
bontakozott ki az éj homályából. »Kazim, te
vagy?« kérdém. »Igen Uram!« válaszolá. Az
éj hűvössége magához térítette és nyomomat
követve rám talált. A találkozás fölbuzdított
mindkettőnk és mi a koromsötét éjben egy
darabig tovább botorkáltunk.

Lankadó erővel és reszkető inakkal küzd-
tünk a fáradtság és az álom ellen. A fővény-
halmok meredek oldalai túlnyomóan kelet felé
néztek. Lecsusztam rajtuk s hosszú úton négy-
kézláb másztam tova. Almosak és közönyö-
sek voltunk, de életünkért tovább küzdöttünk.

Képzeltetni végtelen bámulatunkat és
meglepetésünket, midőn az egyik lankáson
hajló fővnydombon emberi lábnyomokat fe-

deztünk föl. Fölükbe hajolva alaposan meg-
vizsgáltuk. Világos volt előttünk, hogy itt em-
berek jártak és így mi nem lehetünk messze
a folyótól; mert hát mit is kerestek volna az
erre vándorlók a homoksivatagban? Pillanat
alatt felébredtünk aléltságunkból. Kazim két-
kedőleg jegyzé meg, hogy »csodálatos, milyen
épek ezek a nyomok«. Mire megjegyeztem,
hogy napok óta nem volt szél, így nem csoda
a nyomok épségben maradása. Valószínűnek
véltém, hogy valamelyik pásztor járt erre, ki
a tegnapelőtti esti tábor-tűzünket észrevette
az erdőből s bement a sivatagba, hogy meg-
nézze a tűz okát.

Mi a nyomok után haladtunk s az egyik
fővnyhalom élén, hol a homok felső rétege
tömöttebb volt, a körvonalakat tisztán kive-
hettük. Itt lerogyott Kazim és alig hallhatóan
suttogta: »Hisz ezek a saját nyomaink!«

Letérdelve meggyőződtem, hogy igaza
van. Tulajdon csizmáink lenyomatait láttuk a
homokban s itt-ott azon gödröcskéket, melyeket
Kazim az ásóval okozott, melyre men-
és közben támaszkodott. Elszomorító felfede-
zés! Mióta járhatunk körbe ilyenformán?
Azzal iparkodtunk magunkat vigasztalni, hogy
nem valami hosszú ideje lehet ennek, mert
csak az utolsó órában voltam olyan álmos,
hogy a delejtűt elfeledtem megnézni. De hát
megelégtünk a dolgot és fél 3 órakor el-
aludtunk.

Napfölkeltkor felébredtünk, hogy tovább

rögtön siettek azt megmenteni s inkább a törvény lelkét ölték meg, mikor abba olyan szellemet igyekeztek beleverni, amely töle teljesen idegen volt. A szabadság nevében merészkedtek tiltakozni a szabadság érvényesülése ellen; az öngyilkosság szabadságának erkölcstelen eszméjét irták zászlajukra, mikor azt hirdették, hogy az országra visszaszállt önrendelkezési jog följosítja Magyarországot arra is, hogy ennek alapján a közösséget továbbra is föntarthassa Ausztriával.

Az osztrák császári eszme szolgálátára irányuló buzgalmukban keresztül gázoltak nemcsak az ország tételes törvényén, de a logika örökérvényű szabályain is. A hatvanhetes törvény a kereskedelmi ügyeket kivette azok közül, a melyeknek közösségét a pragmatika szankció igényli; ezekre nézve kijelentette, hogy a két állam külön vámvonallakkal is szabályozhatja őket (1867: XII. t. c. 58. §.); de megállapította azt is, hogy célszerűségi szempontokból a kereskedelmi ügyek is közösen kezelhetők vám- és kereskedelmi szövetség kötésével (59. §.), melynek törvényes megkötési módját aztán a 61—66. §-okban szabályozta. Végül a 68. §-ban kimondta, hogy „a mennyiben az 58—67. §-okban elsorolt tárgyak fölött az egyezkedés nem sikerülne: az ország önálló törvényes intézkedési jogát magának föntartja s minden jogai e részben is sértetlenek maradnak.“

Hát ezek után lehet-e józan emberi elmével állítani, hogy a 68. §-ban a közösségre való törvényszerű egyezkedés sikertelensége esetére föntartott önálló intézkedési jogunk nem csupán az 58. §-ban meghatározott szabályozásra (külön vámvonallakkal) vonatkozik, hanem önálló rendelkezéssel egyoldaluan is föntartható az a közösség, melyet a törvény a 61—66. §-ok szerint rendel szabályoztatni?

Az ilyen állítás nemcsak az idézett törvényszakaszokkal, de a logika örök tör-

vánszorogjunk; négy óra mult tiz perccel. Kazim rettenetes állapotban volt. Nyelve megdagadt, megfihéredett és száraz volt, ajkai elkékültek, arca beesett és szemei megüvegesedtek. Görccszerű csuklása egész testét oly mértékben meggyengítette, hogy a halálhoz közelebb látszott lenni, mint az élethez. Nagy faradsággal tarthatta fönn magát, de azért hűségeseen követett.

Torkunk égett az elviselhetetlen szárazságtól. Hallani véltük, amint a izületeink dörzsölözkdtek, és érezni véltük a dörzsölés következtében fejlődő melegséget, szempilláink oly szárazak voltak, hogy alig voltunk képesek kinyitni és behunyni.

Napfölkeltkor a keleti látóhatár élesen körvonalozott silhuettként tűnt elő. Megreztünk, mikor ezt a vonalat megláttuk. Ez egészen másféle volt, mint az eddigi. Nem az a végtelen hosszú fűrészfogszerű zeg-zug vonal, melyet a homok-dombok éles határa képezett, hanem egy vízszintes vonal alig észrevehető egyenetlenségekkel. Később észrevettük, hogy a látóhatárt fekete sáv övezi. Minő öröm, milyen szerencse! A Chotan-darja folyó partján elterülő erdő volt, mely eddig csalogatott bennünket, de mely most nem futtatott el délibábként előlünk!

Öt óra előtt elértünk egy »därä«-, homok-völgyet, mely — mint csakhamar meggyőződtem — valamikor folyam ágya volt. Aijából szálas nyárfák törtek a magasba. Itt a talajviznek okvetlen közelben kell lenni.

vényeivel is ellenkezik, mert közösséget egyoldaluan föntartani képtelenség, ahhoz a közösségbe kerülő mindkét fél törvényszerű akaratnyilvánítása föltétlenül szükséges, már pedig a hatvanhetes törvény világosan kijelentette, hogy Ausztria részéről kizárólag csak annak alkotmányos képviselőjét ismeri el a közösségre való akaratnyilvánítás egyedüli szervéül.

S mikor Ausztria alkotmányos képviselője részéről ez az akaratnyilvánítás elmaradt, akkor a magyar kormány egyet csavar a törvényen és szerződik az osztrák kormányval a Reichsrath elkerülésével, csakhogy az osztrák császári eszme, a birodalmi egység, amely két önálló állam mellett éppen olyan képtelenség, mint az egyoldaluan dekretált közösség, sérelmet ne szenvedjen.

A függetlenségi párt ezuttal nem tehet egyebet, mint tiltakozik annak a törvénynek flagrns megsértése ellen, a melyre annak megsértői mint alaptörvényre esküsznek; tiltakozik a józan emberi gondolkodás törvényén elkövetett durva erőszak ellen s előkészíti az utat arra, hogy ez a megalázott nemzet tudatára ébredjen a vele üzött gyalázatos játéknak s annak tovább folytatása elé annak idején odadörögje hatalmas vétőjét.

Vidéki hátralékosainkat tisztelettel kérjük, sziveskedjenek hátralékaikat mi előbb beküldeni.

H i r e k.

Pécs, 1899. június 22.

Rózsa Sándor szelleme.

A »Rejtelmes Világ« című spiriti szta lap, egy M.-Hotyán történt spiritiszta szellemidézés lefolyását közli, a mikor Rózsa Sándornak, a betyárvilág főhősének szelleme megjelent és az ülésező spiritisztáknak megnyilatkozott.

Ismét az ásóhoz nyultunk, de ma nem volt erőnk az ásáshoz és így tovább vonszoltuk magunkat kelet felé.

Keskeny homoköv következett most, mely szintén terméketlen volt és meglehetősen sekély, mindazonáltal fél hat óraker elértük a ritkás erdőt, melyben a teljes pompájukban levő fák sötét árnyékot vetettek.

Igy hát a tavaszodó, reményteljes időtől nem lettünk megfosztva.

Homlokomra szorított kézzel álltam itt, csodálva ezt a remek látványt. Ugy kellett összeszedni a gondolataimat, mert még mindig oly formán éreztem magamat, mint a ki mély álmában lidérc-nyomást érez és e kellemetlen álmából fölébred. Nem vánszorogtunk-e hétszám lassan haldokolva az egető homokban, magunkkal hurcolva a halál árnyékát? — És ime!

Merre csak néztünk mindenütt élet és tavaszi kikelet, madárdal, erdei virágok, a zöldnek minden árnyalata, hűvös árnyék és az őserdő fáinak között a tigrisek, farkasok, rókkák, szarvasok, antilópék, gazellák és nyulak számtalan nyomai! A levegőben legyek és szunyogok zümmögtek; rovarok nyilsebesen röppentek el előttünk, röpülésükkkel az orgonahangra emlékeztető bűgást okozva; a madarak nagy tömegei reggeli éneküket csicse-regték.

Az ülésen jelen voltak Petrassovits János, neje Ludmilla, leánya Kornélia és Sztaukál Károly.

A szokásos felhívás után jelentkezik Rózsa Sándor szelleme, ki Sobri Józsi nevű régi híres betyárról a következő történetet beszélt el:

Született 1810. körül Somogy megyében. Szülői jómódu gazdaemberek voltak. Iskolát nem végzett, írni, olvasni nem tudott. Egyszer az atya megverte. Megszökött. A Szepességben tehenésznek csapott föl. Itt gazdájától ellopott 100 forintot s elpuskázott, vagyis elillant. Egy ideig Branyisztkóban tengődött, míg Veres Jancsi bandájához nem szegődött betyárnak. Nem sokára ő lett a rablófőnök 17 éves korában, de mihamarabb elcsipték a Kondorson. A nyiregyházi börtönből megszökött, majd újra elfogták és ugyanott felakasztották 1848—49., vagy az 50-es években, biztosan — ugymond nem tudom.

Azután így folytatja:

— Hát tudjátok, mint most, úgy régen még inkább, fölkeresték a farbak az eperjesi nagyvásárt. — Ugy mentek oda, mint a zarándokok a bucsura. Hát éppen egy ilyen vásárra nagyban készültek a farbak s felfegyverkezett pandurok kíséretében utnak is indultak. A biztonság kedvéért tették ezt. Egy 12 szekérből álló cug mozgott Pudaragról (magyar neve Szepesváralja) Eperjes felé. Ugy néztek ki, mintha a pandurok egy cigánykavart kísérték volna. Elég az hozzá, hogy a vásár nagyeredményű volt. Tele zsebbel indultak haza felé. A Józsiától szörnyen féltek. Akkoriban ő volt a Szepesség réme. Már jó darabon haladtak, de semmi veszedelmeset sem vettek észre. A betyárok nem mutatkoztak, pedig már a legveszedelmebb helyet, a »Cservena horat« (veres hegy) is elhagyták. Ez volt a betyárok kedvenc tartózkodási helye. Haborítatlanul folyt tovább az utazás. Egy csárdába tértek be, hogy áldomást isznak, mert baj nem érte őket és jó vásárjuk volt. Jól belaktak. Ettek, ittak, azután tovább folytatták utjukat. Még csak 7 óra járásnyira voltak és otthon vannak. A pandurok is jól benyakáltak s felültek a szekerre a feleségeikkel. Szép menyecskék voltak, hát a legkedélyesebben társalogtak. Egyszerre csak irtózatoss kiabálás hallatszik a legutolsó szekérről.

— A betyárok... betyare! betyare!

Nossza, uccu, vesd el magad. Futásnak ered a 11 szekér. A pandurok közül kettő éppen a legutolsó szekéren volt. Fegyvereikhez kaptak, de már későn. Puskadurranás rázza meg a levegőt és holtan hanyatlottak vissza a szekérbe.

A durranásra mind a 24 ló, mintha földbe gyökereztek volna lábaik, megállottak. Hej! volt sirás, rivás, kiabálás. A Józsi 12-ed magával rájuk rohant, szépen leszállította őket a kocsikról, mind egy szálíg. A cimborái pisztolyokat szegeztek a farbakoknak. A Jóska mindnyájukat kikutatta. Ami pénz volt náluk, mind elszedte. Védekezni persze nem tudtak a szegények. Mikor minden bankót zsebre vágott, szépen felültette őket megint, kit-kit a maga szekereire és nyugodalmas jóéjszakát köszönt, mire elvágtatott, azok meg szintén tovább mentek.

Volt is a szegényeknek nyugodalmas jóéjszakájuk!

Kérdés: Ki beszélte el neked ezt a történetet?

Felelet: Jóska.

Kérdés: Hol?

Felelet: Itt.

Kérdés: Mikor történt ez?

Felelet: 1830-ban.

Kérdés: Láttad-e Jóskaét életedben?

Felelet: Nem. Soha.

Kérdés: Abban a szférában van-e, a hol te?

Felelet: Egygyel lejjebb, mert neki pénz és vér kellett. Szervusztok!

Napirend 1899. június 23-án.

Naptár: péntek, június 23. — Róm. kath.: Edilrud. — Prot.: Edilrud. — Görög-kel. (jun. 11.) Bertalan. — Zsidó: Thamusz 15. — Nap két 4 óra 7 perckor; nyugszik 7 óra 56 perckor. — Hold két 8 óra 29 perckor este; nyugszik 3 óra 54 perckor éjjel. Holdtölte 3 óra 27 perckor délután. Nem látható teljes holdfogyatkozás.

Időjárás. Kilitás a központi meteorológiai intézet jelzése szerint: meleg eső, hőstüledés várható.

Honvédszázrok lögyakorlata a Mecseken.

— (Pécs képviselő választói.)

A város központi választmánya legközelebb ülést tart, a mikor is a jövő évi képviselő-választói névlajstromba a belügyminiszter rendelete alapján beveszi az adóhatralékos választójogosult polgárokat is, mint rendes választókat. Ezzel a városi képviselőválasztók száma — mint halljuk — több lesz jóval a háromezernél is.

— (Befejezett szemleút.) Várbogyai Bogyay Vince csendőrszázados, a pécsi csendőrszárny parancsnoka, most tartotta meg szemleutját a megyebeli csendőrőrök felett. A szárnyparancsnok e szemleutját tegnap fejezte be s ma érkezett Pécsre.

— (Uj virilista.) A város igazoló választmánya ma délelőtt ülést tartott a városházán Krasznay Mihály, kir. tanácsos elnökle alatt. Az ülés egyetlen tárgya volt a Jankovich Hugó elhalálózásával megüresedett virilista törvh. bizottsági tagsági hely betöltése. A bizottság Nagy Gádó Józsefet igazolta uj virilista törvényhatósági bizottsági tagnak s ezzel az ülés véget ért.

— (Miniszteri köszönet.) A vallás-és közoktatásügyi m. kir. miniszter a Mohácsi ált. takarékpénztár részvénytársaságnak, azon alkalomból, hogy a mohácsi állami polgári iskola szegénysoru növendékei részére egy 100 (egyszáz) forintos alapítványt létesített, köszönetét nyilvánította.

— (A somogyvármegyei közművelődési egyesület) tegnap tartotta közgyűlését Tallián Gyula főispán elnökle alatt Kaposvárott. Az egylet vagyona a számadások szerint 10.806 korona. Ebből a Dunántuli közművelődési egyesületnek küldenek 411 koronát; a magyar nyelv tanításában legtöbb sikert elért 15 néptanító jutalmazására 900 koronát fordítanak. A Somssich-féle alapítvány kamatait hasonló célra folyósítják.

— (A volt iskolatársak pályadíja.) A pécsi főreáliskolának azok a volt tanulói, akik 1892. évi aug. 20-án találkozóra összejöttek, ez alkalommal egy nagyobb összeget gyűjtöttek, melynek évi kamatát mindig a főreáliskolának azon idegen nyelvű tanulója kapja meg, ki abban az évben a magyar beszédet legjobban elsajátította. A folyó évre eső kamatot: egy darab aranyat tanulótársai nevében és megbízásából ma adta át Rónaky Kálmán dr. arvaszéki ülnök Dischka Győző intézeti főnöküknek, mint egykori tanárknak és osztályfőnöküknek, ki köszönettel és örömmel vette át a pályadíjat, mint zálogát annak, hogy az intézet volt tanulói tettel is megmutatják ragaszkodásukat azon hely iránt, ahol ismereteiket szerezték s megigérték, hogy az aranyat a jelzett igazán nemes célra fordítja. Megérdemli a főlemlítést e jutalom nemcsak szép intenciójánál fogva, hanem azért is, mert iskolatársi találkozó évenként tartatik, de a poharak koccintása között vajmi

ritkán gondolnak így tettel is az iskolára, azok jelenlegi növendékeire. Hogy pedig ily pályadíj buzditásul szolgál, az kétségtelen, de a mostani ifjakat megtanítja arra is, hogy meg ne feledkezzenek azon iskoláról, a melyben egykoron tanultak.

— (Az állami főreáliskola tanulóinak tanulmányutja.) Ritka tanintézet, melynek növendékei oly élvezetes és minden tekintetben tanulságos kirándulást tehetnek, mint a pécsi főreáliskola növendékei, kik a folyó tanév végével Velencébe utaznak tanulmányutra. A főreáliskola növendékei — számszerint harmincyolcan — a ma éjjel 11 óra 33 perckor induló vonattal utaznak el Gallovich János tanár vezetése alatt. A tanulmányuton a tanárok közül résztvesznek még: Mike Géza, Paulai Ödön, Arnhold Nándor és Simon Béla tanárok. A kirándulást megelőzőleg tegnap délután a kiránduló növendékek számára Simon Béla tanár Fiume és Velence történelmi nevezetességeiről, Arnhold Nándor tanár pedig Velence műkincseiről tartott előadást. A tanulmányuton levő főreáliskolai növendékek holnap, f. hó 23-án (pénteken) este érkeznek Fiuméba, ahonnan rövid pihenő után Abbaziába mennek. Itt a kirándulók a tengeri fürdő gyönyöreit élvezik s nyolc órakor este folytatják utjokat Velence felé, ahova szombaton, f. hó 24-én reggel érkeznek. A szombati és vasárnapot teljesen Velence történelmi nevezetességei és művészeti kincsei megtekintésének szentelik s csak hétfőn, 26-án reggel indulnak vissza Fiuméba, ahonnan jövet Cirkvenicába rándulnak át. Kedden, f. hó 27-én éjjel indulnak tovább Fiuméból s szerdán, 28-án érnek Zágrábba, ahol két órát töltenek s kocsikon megtekintik a várost. Az utiterv szerint a tanulmányuton levő ifjuság f. hó 29-én 5 óra 17 perckor érkezik haza Pécsre. Kelleme-sőbbé teszi az utazást az is, hogy a m. á. v. zágrábi üzletvezetősége két külön kocsit bocsájított rendelkezésre a tanulóifjuságnak, mi által az az átszállás kellemetlen gondjaitól is megszabadult.

— (Esküvők.) Ma délután négy órakor tartotta egybekelését a pécsi állami anyakönyvvezető előtt Hirci Ferenc, a Vigadó vendéglőse, Horváth Franciskával. A házasságkötésnél tanúk voltak: Kelc Géza és Bertalan István, honvédszázadosok. Az új pár frigjét a belvárosi templomban egyházilag is megáldatta. — Baranya-baáni Dárday Dezső dr. volt dárdai, jelenleg fiumei kir. aljárásbíró, baranya-baáni Dárday Sándor, az állami számvevőszék alelnökének a fia, június 26-án tartja esküvőjét Luccában, néhai Proto-Carafa Károly albanetai herceg és özvegye, férjezett Navasquez Sarolta grófnő leányával, Margittal.

— (A mezőőr büne.) Dobos János. tengődi lakos kiment a falu melletti erdőbe, hogy ott az erdő szélén epret szedjen. Eper-szedés közben észrevette Németh Mihály mezőőr, a ki meg akarta zálogolni. Dobos ellenállt s e közben hogy mi történt köztük, azt a vizsgálat fogja majd kideríteni. Elég az hozzá, hogy Dobos János feljelentette a mezőőrt, hogy az megverte. A mezőőr ezzel szemben azt vallja, hogy a megzálogolásnak Dobos ellenszegülvén, vele dulakodni kezdett s eközben egy fatörzsön elesvén, megsértette magát. A feljelentett mezőőr ellen folyik a vizsgálat.

— (Tanügyi áthelyezések.) A vallás- és közoktatásügyi m. kir. miniszter Pozorszky Valéria fehértemplomi állami polgári iskolai rendes tanítónőt jelenlegi minőségében a kaposvári államilag segélyezett községi polgári leányiskolához, Koncs Sándor és neje Szemistsák Margit mohácsi állami polgári

iskolai rendes tanítót, illetve tanítónőt, jelenlegi midőségében a körmendi állami polgári iskolához, Szekula Katalin mohácsi állami polgári iskolai rendes tanítónőt jelenlegi minőségében a hosszú-falusi állami polgári leányiskolához, Polgár Alajos titeli állami polgári iskolai segédtanítót jelenlegi minőségében a paksi állami polgári iskolához, Hegedűsné Kürthy Irén kaposvári államilag segélyezett községi polgári iskolai segédtanítónőt jelenlegi minőségében az ipolysági államilag segélyezett községi polgári iskolához, Dankó József paksi állami polgári iskolai rendes tanítót jelenlegi minőségében a mohácsi állami polgári iskolához áthelyezte.

— (Vér a réten.) Mihajlovits János és Huszár Kálmán petőc-pusztai lakosok a napokban egymás szomszédságában dolgoztak a réten. Talán a szerencsétlen véletlen akarta úgy, hogy a két ember éppen tanúk nélkül kerüljön szembe egymással, mert odabent a pusztán már huzamosabb idő óta kerültek egymást, mivel ellenségek voltak. Ez az érzésük aztán, amint megpillantották egymást, ki is tört belőlük s csakhamar szóvitába keveredtek. Persze nem tartott soká, már birokra keltek, miközben Mihajlovits egy gyomláló kapával úgy vágta fejbe Huszárt, hogy az menten összerogyott. A felvétellett orvosi látélet alapján Huszár panaszt emelt támadója ellen a bíróságnál.

— (Az Eiffel-torony ingadozásai.) Tudnivaló, hogy a kötornyok csucsai állandó, persze csak apró kiterjedésű, ingamozgást végeznek, amiért is az alapépítkezésnek a legszilárdabbaknak kell lennie. Bassot ezredes most vascsucson tett méréseket s konstataálta, hogy a szabály itt is áll. Kísérletül a legnagyobb vascsucot: az Eiffel-tornyot választotta, megállapította, hogy a torony napfelkeltétől, napnyugtáig husz centiméternyi ingaszerű mozgást végez. Bassot ezredes a tünemény megféjtését a hatalmas vastömegek hőmérséklet okozta kiterjeszkedésében és összehuzódásában keresi. Egyuttal azt is kiszámította, hogy az Eiffel-torony felépítése óta két kilométernyi ingamozgást végzett, persze csak meddőn, mert amennyit előrehaladt, ugyanannyit vissza is ment. Tulbuzgó tudósok most gondolkozhatnak azon, nem lehetne-e ezt a mozgó erőt valamire felhasználni.

— (Tolvaj az akácfán.) Ne méltóztassanak talán azt hinni, hogy itt valami klasszico-modern »becsület« féle dráma íródik le, melynek hőse véletlenül a bűn ösvényére lépve, lopás közben lelkifurdalásokat érzett s látván, hogy elvesztette a becsületét, kétségbeesésében egy akácfára magasztalta fel magát. Korántsem! Ez a tolvaj — kit különben Juhász Lajosnak hívják — akként került az édes illatu virággal borított fára, hogy estefelé bemászott Sebők József hidasdi lakos udvarára, ahol bizonyára lopási szándékai voltak. A midőn azonban az udvarba ért, kellemetlenül meglepve tapasztalta, hogy a házínép még ébren van s célszerűnek találta azt a bizonyos akácfát megmászni. A zajra azonban figyelmessé lettek a házbéliek s barátságosan leinvítálva a csapdába került tolvajt a fáról átadták a hatóság embereinek.

— (Elveszett.) Tegnap délután a felső sétatéren egy arany karperec, melyen Erzsé-

bet királyné miniatúr arcképe lógott, elveszett. A becsületes megtaláló kéri, hogy a karperecet adja át a rendőrségnek.

— **(Sötét bűn.)** Diósberény községben sötét bűnnek jöttek a nyomára. *Amel* Ágnes, ottani fiatal leányzó, az anyja segítségével bűnös uton szabadult meg titkos szerelme gyümölcsétől s anyja a magzatot a sertésöl mellett földelte el. A megölt magzatot ott meg is találta a vizsgálat, mely alkalommal különféle kuruzslószerket is találtak a házbán. A leányt és anyját letartóztatták s most a bíróság folytatja ellenük a vizsgálatot.

— **(Ellenállhatlan vérszomj.)** Borzalmas eset történt Chicagóban. Egy kocsis leesett a bakról és fején súlyos sérüléseket szenvedett. A tömegben mely a szerencsétlent bámulta, ott állt Grinner vendéglős, akit a véres sebek láttára örült vágy fogott el, hogy még több vért lásson. Gyorsan magához intett egy Miller nevű közszolgát, ki az utca tulsó oldalán állt és ennek a nyakát a közönség szeme láttára elvágta. A párolgó vér láttára a szörnyeteg nagy meglepedést érzett és a rendőrségnél cinikusan vallotta be, hogy Miller őt sohasem bántotta, csak vért akart ontani és bárki mást épügy meggyilkolt volna.

— **(Többnejű katonák.)** A gyöngébbik nem, amely tudvalevőleg különös rokonszenvvel tünteti ki a hadsereget, bizonyos meghatottsággal veheti tudomásul, hogy az ékes uniformis viselői számára a többnejűség immár törvényesen szabályozott intézménnyé lett. Fájdalom, nem az összes hadfiak nyertek hatósági beleegyezést arra, hogy több feleséget tarthassanak, hanem csak a mohamedán katonák, akik a boszniai okupáció óta elég nagy számmal vannak a hadseregben képviselve. Ezekre nézve most a katonai rendeleti közlönynek intézkednie kellett és a katonai hivatalos lap mai száma erre vonatkozólag az özvegyek és árvák tartáspénzeire vonatkozó törvény 44. §-át ekként egészíti ki: »Abban az esetben, ha valamely mohamedán vallású altiszt vagy közlegény után több igényre jogosult özvegy marad hátra, akkor az egy özvegynek járó nyugdíjat a létező nyugdíjképes özvegyek között egyenlő arányban kell felosztani.« Általános szabály szerint azok az özvegyek, akiknek férje az ellenség golyójától esett el, a rendes nyugdíj 50 százalékát pótlék gyanánt kapják. Ha többen vannak az özvegyek, ezután ezt a pótléket is egyenlő részekben osztják fel. Az árvákra nézve az 57. így rendelkezik: »Ha valamely mohamedán vallású altiszt vagy közlegény több törvényes feleségétől származó gyermeket hagy hátra, akkor ama kérdés elbírálása tekintetében, vajjon tarthatnak-e a gyermekek igényt nevelési költségre, vagy pótlékre, minden egyes özvegy, illetve annak gyermekei külön családnak tekintendők.« Látható, hogy a katonai többnejűség a szépnem boldogságát a vitéz élete végéig szabja. Azontul az özvegyek számával fokozódik a nyomoruságuk, miután az amugy is nyomoruságos tartáspénz mindinkább elaproszódik.

— **(Akinak nem kell a ló.)** A csendőrőrzület a napokban a vasasi határban egy gazdátlan lovat talált, melyet a község házára vezettek be és megindították a nyomozást a bitangságba került ló gazdája iránt. Meg is találták azt csakhamar Gadé János odaváló lakos személyében s ekkor sült ki az is, hogy miként került bitangságba a ló. Ugy történt a dolog, hogy Gadé az itatóhoz vitte a lovat, közben azonban betért a csárdába s ott addig öntözgette magába a szőlő-

nedvet, míg berugott. A ló meg, melyet egy faderékhoz kötözött, elszabadult s nem várva, míg gazdája pokoli szomjuságát oltja, elkallódott. De most már megint együtt van a gazda, meg a ló és a községben helyrebillent a megingott európai egyensúly.

— **(Rózsa-tolvaj.)** Valami poétikus lelkületű ember lehetett az, ki az elmúlt éjjel Pasinetz János, Petrezselyem-utcai lakos udvarában járt. Az illető, aki most még az ismeretlenség homályában leledzik, bemászott a kert kerítésén, s bár találhatott volna értékesebb lopni valót is, megelégedett azzal, hogy a kertben az illatos, nyíló virágok között rózsaszüretet tartott. Ezt azonban oly alaposan végezte el, hogy néhány bimbón kívül alig hagyott virágot a rózsatökön. A poétikus tolvajt most nyomozzák.

— **(Telefon Európa és Amerika között.)** Régióta kísért már a tengerentúli távbeszélés terve. Sok mindenféleképpen akarták már ezt a problémát megoldani, de életrevaló terv nem akadt közöttük. Most Edison dolgozta ki az Atlanti Óceánon keresztül húzódó telefonkábel lerakásának tervezetét. A sürgönykábelek elhelyezési módjával ellentétben, Edison nem süllyeszti a tengerfenékre a telefonkábelt, hanem uszó világító tornyokat akar vezeték tartóként alkalmazni. Az Amerika és Európa közötti legrövidebb egyenes vonal mentén bizonyos távolságban uszó világító tornyokat akar lehorgonyozni, amelyeken elmésen szerkesztett áramerősítőket is alkalmaz. Kérdés azonban, hogy az ily nagy távolságnál okvetlenül fellépő rezgések nem fogják-e megzavarni a gyorsan egymásután következő áramokat és hogy honnan fogják megszerezni a kétséges vállalathoz szükséges nagy összeget. Ezzel kapcsolatban felemlítjük, hogy egy odesszai mérnök új telefont szerkesztett, melyről azt állítja, hogy azzal az Óceánon át is lehet majd beszélgetni. Az új telefon-készüléknel a kagylót nem kell a fülhez tartani, mert az apparatus a hangot oly erősen adja vissza, hogy azt a szoba minden részében jól hallani. A feltaláló most Londonban kísérletezik, hogy ott New-Yorkkal telefonösszeköttetést létesítsen.

— **(Kiszebelt ember.)** Kovács József, patacsi lakos, a napokban Magyar-Sóron járt. Ügyeit végezvén, betért a korcsmába egy pohár borra s ott egy névrokonával, Kovács János, magyarpeterdi lakossal, ismerkedett meg. Mikor a borozás vége felé járt, névrokona sietve eltávozott, Kovács József pedig fizetni akart, de nem találta zsebében a pénztárcáját. Természetesen lármát ütött erre, annál is inkább, mert vagy ötven forintja volt az elveszett tárcában s névrokonát vádolta, hogy az zsebelte ki. A vizsgálat feladata lesz kideríteni, hogy igaz-e ez a vád, mert Kovács János tagadja, mintha ő zsebelte volna ki a kározt és még eddig nincs is alapos bizonyíték ellenében, a káros gyanuján kívül semmi.

— **(Miniszteri kegy.)** A belügyminiszter értesítette a törvényhatósági bizottságokat, hogy Budapesten megnyílt a »Szeretet« hülye-intézet és hogy az intézetben még van 20 megüresedett hely. Kéri tehát a bizottságokat, értesítsék a pécsi és baranyamegyei szerencsétlen hülyék hozzátartozóit erről a körülményről. Mert ilyeneket e helyekre föl-

vesznek, még pedig 400 forint mérsékelt díj mellett, a szegényebb sorsukat pedig évi 200 forintért.

— **(A kultuszminiszter Szegszárdon.)** Wlassics Gyua kultuszminiszter tegnapelőtt délelőtt 9 órakor Báltaszékről, ahol a Terézánumi alapítványi uradalom nagy kiterjedésű erdejében két napig vadászott, Szegszárdra ment, hogy az új főgimnáziumot, a polgári fiu- és leányiskolát, főleg pedig a tolnavármegyei muzeumot megtekintse, melyet június hó 4-én nyitottak meg. A tolnavármegyei muzeumot Kovács Aladár muzeumi titkár magyarázása mellett behatóan megtekintette, melynek gazdagsága és rendezettsége meglepte. Főleg a néprajzi osztály tetszett neki és hangsúlyozta, hogy mennyire fontos ennek az osztálynak fejlesztése, mely arra van hivatva, hogy a magyar népeletnek minden fázisát feltüntesse. A muzeum megtekintése után a főgimnáziumban, majd a polgári fiúiskolában tett látogatást és mind a két helyen éppen vizsgálatok folytak. A miniszter kíséretével a kaszinó helyiségében villásreggelizett és a déli vonattal Budapestre utazott.

— **(Az uralkodó családok kihalása.)** A történelemnek egyik legfeltűnőbb jelensége az uralkodó családok férfiágnak gyors kihalása. Pedig kevés esemény okozott annyi háborút és politikai változást, mint éppen ez, mert a gazdag örökségre azután távoli rokonok vagy más trónkövetelők jelentkeznek s a pártviszálynak, polgárháborúnak se vége, se hossza. Ujabbban egy német tudós foglalkozott ismét ezzel a jelenséggel. A történelmi adatok alapján ő is, mint előtte már mások, arra az eredményre jutott, hogy a jelenségnek legfőbb oka a rokonok között való gyakori házasság. A németeknél is megvolt ez a szokás s tizennégy ilyen házasság közül hét egyáltalán magtalan volt, kettőben egy-egy gyermek született. Két házaspárnak két-két gyermeke volt, a kik azonban fiatalon meghaltak s csak háromnak volt több gyermeke. A tizenhatodik és tizenhetedik században a Habsburgok majdnem kivétel nélkül a saját családjukból házasodtak. II. Fülöp spanyol királynak, Don Karlosz atyjának és nejeinek, Margit osztrák hercegnőnek nagyszülei voltak. II. Fülöp leánya, Mária Anna, unokatesvérehez III. Ferdinándhoz ment nőül, fia IV. Fülöp pedig elvette III. Ferdinánd és Mária Anna leányát, Máriát. Ennek a Máriának a bátyja, I. Lipót ismét testvéreinek és unokatestvéreinek a leányát vette feleségül. I. Lipót két fiának, Józsefnek és Károlynak több gyermekük maradt, de fiuk nem volt s velük ki is halt a Habsburgok férfiága.

— **(Milliók a tengerben.)** A török pénzügyminiszter legujabban bűvárokkal kutatja Smyrna közelében Cemse mellett az 1770. orosz-tengeri ütközetben elsüllyedt hajókat, melyeken állítólag sok kincs volt. A bűvárok munkája nem is volt eredmény nélkül való, mert 40 méter mélységben ráakadtak a 130 évvel ezelőtt elsüllyedt tengernagyi hajóra, melyen temérdek kincset találtak. Eddig a következő holmikat hozták felszínre: Tizenkétezer darab francia aranyat, óriási mennyiségű orosz aranypénzt, huszezer darab ezüstpénzt, temérdek ezüst edényt és ezüst képkeretet, ágyucsöveket, értékes kardokat s puskákat

stb. Az összes lelet értéke körülbelül 2,500.000 frank és így a görög buvárok, a kik alku szerint 10 percentjét kapják, 250.000 frankot kerestek. A kutatásokat folytatják.

— (**A jogakadémiai tanév bezárása.**) A püspöki joglyceumban ma volt a tanév bezárása. Ez alkalomból a lyceumi templomban délelőtt 10 órakor »Te Deum« volt, melyet *Szeredy József dr.*, apátkanonok, akadémiai prodirektor celebrált.

— (**Vesztett kutya garázdálkodása.**) Arányos községben *Tóth Ferenc* ottani kovácmester kutyája megveszett és megmarta gazdáját s annak *Farkas Imre* nevű tanoncát. A megveszett fehér-fekete színű kutyát nem lehetett ártalmatlanná tenni, mert kifutott a községből és a szomszédos Baksa község irányában nyoma veszett. A pellérdi körjegyző bejelentette ma az esetet a pécsi szolgabírósnál, a hol rögtön intézkedtek, hogy a megmárt kovácmestert és inasát Budapestre a Pasteur intézetbe szállítsák ápolás végett.

— (**Távirda és telefon.**) *Webersick* bécsi távirótiszt érdekes statisztikai könyvet irt a világ posta- és távirda forgalmáról. Stasztikáját az 1896. évi adatokból készítette. Eszerint a világon 114.155 távirdaallomás van: Európában 71.780, Amerikában 31.655, Ázsiában 5983, Ausztráliában 3145, Afrikában pedig 1592. Az Egyesült-Államokban 25.225, Németországban pedig 21.455 távirda-allomás van, a többi államokban aránytalannal kevesebb. Érdekes, hogy Németországban 2500, Kinában pedig 5,000.000 emberre esik egy távirdahi-

vatal. Az összes távirdavonalok hossza 1,687.978 kilométer, a drótok hossza pedig 6,247.472 kilométer. Legsűrűbb a távirda hálózat Németországban s aztán Angliában. Az 1896-ban föl adott táviratok száma 391,105 millió. A világ összes telefon-központjainak száma 4704. Ebből esik Európára 2741, Amerikára 1444, Ázsiára 445, Ausztráliára 45, Afrikára pedig 30. Az egyes telefon-állomások száma 740,111. A telefon-vonalak hossza három millió kilométer.

— (**Egy apróhirdetés sikere.**) New-Yorkból írják a következő históriát: Két nappal ezelőtt *John Norden* valamennyi new-yorki ujságban egy apróhirdetést tett közzé, amelyben feleséget keres. A jelentkező hölgyektől szépséget és némi gyakorlati érzést kíván. Ezzel szemben pedig két millió dollár hozományt helyez kilátásba jövődöbéli feleségének. Az apróhirdetés megjelenését következő napon megkezdődött a new-yorki Nagy-Hotelhez — hol *John Norden* lakott — az amerikai szépek vándorlása. A jelentkezők annyian voltak, hogy a szálló előtt rendőröknek kellett a rendet fentartani. Mivel a hölgyek oly sokan voltak, hogy minden közlekedés lehetetlen lett, a fogadó tulajdonosa felmondott *John Norden* urnak, ki aztán a város közepén egy óriási termet bérelt ki. Itt vonulnak el a jelöltek reggel kilenc órától délután öt óráig.

— (**Pipadohány féláron**), vagyis: sok a szunyog. Egy kis község a minap kérévénnyel fordult *Darányi* miniszterhez. A kér-

vény némileg népies nyelven adja elő, hogy annyi a faluban a szunyog, hogy a fele is elég volna. Képzeltető, e vérszopó apró fenevadak mily kellemetlenséget szereznek csipős célzásaikkal a falu népének. Ugyan ki segítsen a bajon, ha nem a miniszter? — gondolta a község és *Darányi* miniszterhez fordult, segítsen a bajon. Hogy azonban a kegyelmes urnak ne kelljen sokáig törnie a fejét a segítség módján, a község tanácsal is szolgált mindjárt. A szunyog nem szereti a dohányt: adjon a miniszter a község lakosainak féláron pipadohányt, ők majd így kiűzik a szunyogokat. — Tekintve azonban, hogy a miniszter bizonyára nem hajlandó féláron dohányt adni olyan szunyogok kiűzésére, amelyek nem is 50 csipik, a derék község aligha fog olcsóbban pipázni, mint eddig. Mindenesetre azonban érdekes ez a kis ravaszság. A magyar még a szunyoggal is szövetkezik, ha arról van szó, hogy a négyes dohányt két krajcárért kapja . . .

Pécs szab. kir. város

meteorológiai állomása jegyzetei

1899. június 22. reggeli 7 órakor.

Barometer (redukált) = mm. 52.6 (súlyedő.)

Hőmérsék = 19.2 °C

> maximuma: 26.1 °C

> minimuma: 16.0 °C

Párányomás: 13.7 mm.

Relatív nedvesség: 83.

Felhőzet: 1° Cu. St. Sw.

Szélirány s erő: —

Csapadék 24 órai: 0.4 mm. ○

Meleg, felhős.

Dr. Czirei.

— Jobban, mint valaha! — mondta erélyes hangon. Odaát a jeles pár új terveket kovácsol. Azokkal biztosan elérnék céljukat, ha — *Lorogne Mariette* nem lenne.

— Ugyan?

Alice kacagott.

— Nos, a kotnyeles kis francia lány hallgatózott egy kicsit. Mondjam el, miket eszelt ki a szép *Arthurné*?

Választ sem várva, melléült az öreg dajkának és elkezdte:

— Egy óra előtt »mostoha anyámat« *Davis* urral a parkban láttam sétálni. Nagyon összebujtak, fontoskodva beszéltek, a mi arra birt, hogy kitartóan kövessem őket. A nélkül, hogy észrevettek volna, a közelükbe férkőztem és hallottam, mikor ezekben állapotok meg: *Cora* asszony beteggé fogja magát tenni, de előbb kedves »fivére« visszatér a városba. *Cora* nem fogja engedni, hogy a falubeli orvos konzultálja; azt fogja követelni, hogy »fivére« hozza el régi házi orvosát, a ki nemrég Európában volt. Az orvos megjön s azt fogja mondani, hogy *Corának* ragadós betegsége, sárgaláza van. *Arthur* kisasszony s a félénk cselédek természetesen azonnal menekülni fognak, de *Arthur* Johnt azzal az ürügygyel, hogy ő már megkapta a sárgalázt, visszatartják. *Davis* kérésére az orvos is marad, a városból ápolónőket hoznak és — a derék pár kezében tartja a játékot.

— Mi történik aztán?

— Nos *Cora* csakhamar fölgögyul, ellenben férje továbbra is beteg lesz. Elhíresztelik, hogy a láz agyába hatolt, szelleme meg van zavarodva s állandóan őrizet alatt kell tartani.

levők kíváncsi pillantásai zavarnák, egyenesen *Arthur* John elé lépett. Egy kis csomagot és egy darab papirost az asztalra tett, azután vontatott komoly hangon így szólt:

— Nagyon igazságtalan dolog, hogy el akar küldeni, *Arthur* ur. A hir, a melyet hoztam, talán nem lesz kellemetlen önre nézve. Egy halott üzenetét hoztam.

Arthur John arca halavány, fakó lett, de egy szót se szólt.

— Tegnap este — kezdte el mondanivalóját *Hagar* — egy kocsi állott meg az ajtó előtt. Egy idegen hölgy szállott ki belőle s elmondta nekem, hogy ő egy jótékony egyesületnek tagja. Az egyesület kórházában gyakran meglátogatott egy beteg leányt, a ki már halálán volt. Halála előtt titkot bizott rá: hogy őt nem hívják *Gray Márthának*, a mely név alatt a kórházban fölvevették. Hanem kérte a hölgyet, hogy a titkot ne árulja el és utolsó kívánságát tegye meg. Egy kis csomagot adott át a haldokló, hogy ezt a megjelölt címre juttassa. A hölgy megígérte és meg is tartotta szavát. Tessék, itt a csomag, *Arthur* John — szólt az öreg *Hagar* reszkető hangon. — Örüljön neki, ha tud! De az Isten átka legyen mindazokon, a kik a szegény leányt halálba kergették.

Köszönés nélkül hagyta el a szobát. Pár percig kínos halotti csend volt. Elsőnek *Cora* eszmélt föl a zavarodottságból.

Elővette a csomag mellett levő papirdarabot és fönhangon olvasta el annak szövegét:

Perth *Alice* — *Gray Mártha* név alatt — meghalt agyvelőgyulladásban, a *St.-Mary* kórházban.

Azután fölbontotta a csomagot. Kis erszény volt

Diplomáciai baleset.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1899. jun. 22.

A francia republika istenasszonya megvagasztalódhatik, ha tudomására jut ez az eset. Mert nemcsak a franciák kabinetalakítása jár akadályokkal, melybe beletörök még *Waldeck-Rousseau* bicskája is, de sok akadályjal járt annak a diszpolgári oklevélnek az átadása is, melylyel Pécs városa megtisztelte a honvédelem miniszterét, báró *Fejérváry Gézá*t.

Már maga a az nyilatkozat ominózus volt, melyet *Littke József* tett az április 24-iki közgyűlésen, mikor a miniszternek diszpolgárrá választása iránti indítvány egyhangú elfogadása után, óva intette a nemes Tanácsot, hogy ne feledkezzenek meg e mellett sem a miniszternek a hadapródiskoláért mondandó köszönetről, a mit már előbb elhatározott a közgyűlés.

Hát hiszen a nemes Tanács nem is feledékenységéből halogatta a köszönetnyilvánítást, hanem az országos politikai küzdelmek ideje nem volt alkalmas a deputációzásra, mert bizony a lapokban alig jutott volna pár sor a küldöttségről való hiradás számára. Már pedig ha küldöttség megy egy miniszterhez, arról legalább is egy hasábot illik írni. (Sőt néha másodszor is fel lehet találni a banketten mondott pohárköszöntők rhetorikai művésztének szövegében körítve az önmaga által kiküldött »saját külön« elismerésével.) Mikor aztán a politikai láthatár kiderült és szélesedlett a Széll-kormány alatt, akkor már megvolt a miniszter diszpolgári oklevele is, csak fel kellett vinni Budapestre.

A mint tudjuk, fel is vitték. Hanem a *Littke József* ominózus megjegyzése a feledékenységéről már itthon előtte lebegett a kül-

döttségnek, a kik első sorban is arra vigyáztak, hogy el ne felejtsek, mikor van hétfőn a gyülekezés a vasuti állomáson, honnan ábrándjaik Mekkája felé fogja őket röpiteni a prűszkölő gőzmasina.

Hát ezt nem is feledték el. Polgármesterünknek azonban, mikor még a városházán volt hétfőn délelőtt, izgatottan lesve az órák folyását, egyéb gondja is volt.

Remekbe készült beszédét, melyet a miniszter előtt volt elmondandó, leíratta szép betűkkel három példányban. Egyet eltett a szalonkabátja belső zsebébe. (Mert nem lehessen tudni, nem lesz-e rá szüksége.) A másik kettőt pedig átadta a polgármester-helyettesnek, szólván illetékesen:

— Hallod-e Andor! Itt van a beszédem két példányban. Ezt odaadod az újságíróknak.

— Jól van.

— Dehogyan van. Mikor, miért és mimódon adod oda?

— Hát hogy közöljék. Majd holnap.

— Természetesen. Hanem alkalmat kell nekik adni, hogy megtudják, hogy itt a beszéd. Ne mi küldjük nekik, hanem ők járjanak utána. És csak akkor adod oda kedden, vagyis holnap, mikor sürgőnyt kaptok tőlem, hogy el tudtam mondani.

Persze a helyettes polgármester csodálkozva nézett erre a volt aranytollu főnótáriusra.

— No, ne félj. Betanultam jól. Nem attól félek, hogy belesülök. Hanem attól, hogy a miniszter nem engedi elmondani. Nehogy mégis úgy közöljék a lapok, hogy én mily szép hosszan orációztam.

És ezzel aztán sietett a polgármester a vasutra, tudván, hogy a mit ő rendel, az be is tartatik.

Nem is volt itthon semmi baj. Azok a fránya újságírók, a kik mindenbe beleütik az

orrukat, véletlenül kiszagolták, hogy a kész beszéd ott várakozik rájuk a helyettes polgármester asztalán, csak el kell kérniök. El is kérték és közölték is, bebizonyítva, hogy a gyorsaság ma már nem boszorkányság.

Hanem a küldöttséggel annál nagyobb baleset történt Budapesten. Nem ős-Budában, hol a hétfő estét töltötték, hanem Budavárában, épen a honvédelmi miniszterium palotájának kapuja előtt.

A küldöttség izgatottan ugrott le a palota elé robogó fogatokról kedden délben pont egy órakor. A palota kapusa tisztelegve várta őket, mikor egyszerre *Majorossy Imre* polgármester ijedten szólt.

— *Uraim, hol a diszpolgári oklevél?*

Egy pillanat alatt futótüzként terjedt el a küldöttség soraiban:

— Hol van a diploma!

A diploma, melyet hoznak a miniszternek, hogy diszpolgárrá választásának bizonyosságául átnyujtsák neki: nincs sehol!

Keresik a fogatok ülései alatt, keresik a frakkok zsebeiben, keresik a földön, légben, lákon és bokrok között: nincs sehol!

— Otthon feledtük! nyögi kétségbeesve a polgármester és homlokát kiveri a verejték.

— Péccett? kérdi valaki, a kit azonban lesujtó pillantások tüze ér.

— Ejh, dehogyan! A szállodában. Hacsak el nem vesztettük az uton.

— No, az nagy kár lett volna, jegyzi meg erre *Sikorszky Tádé*, a diploma művészekü megrajzolója.

A miniszteri palota kapusa már integet a küldöttségnek.

— Erre tessék, uraim! Erre, erre. A kegyelmes ur már várja a nagyságos urakat. Tessék besétálni, csak úgy, mint otthon!

Otthon! . . . Hah, mi lesz, ha megtudják otthon, hogy elveszett a diploma! . . .

benne és néhány értéktelen ékszer, a melyek — a mint *Oakley*-ban mindenki kitalálhatta — *Perth Alice*-é voltak.

Cora szive hevesen dobogott az örömtől, a mikor arra gondolt, hogy a féltett örökös nő halott volt. Azonban vigyázott, nehogy az örömnél bármi jelét adja.

Milyen szomorú, mondta sajnálkozva — az a szegény, fiatal leány! Igazán, lelkemből sajnálom.

Arthur John e szavaknál izgatottan fölkel, elhagyta a szobát. *Davis Lucian* ajkát sarkastikus mosoly árnyazta be.

— Mily kevésbé tudja *Cora* az igazi tényállást — gondolta — de neki nem is kell tudnia soha, hogy mint történt az eset. *Perth Alice* meghalt — kár a csinos kicsikéért!

Gyászolni persze senkise gyászolta a leányt; — ő volt maga oka szomorú sorsának, a miért megszökött hazulról.

Cora tehát újra nagy gonddal játszotta a gyöngéd hitvest, de valójában végtelenül unatkozott és egyre jobban vágyott vissza a városi változatos élethez, meg is mondta azt »fivérének«, a mikor egy este a park lombos utain föl és alá sétáltak.

— Elhiszem, édesem, szívesen elhiszem — mondta *Lucian* — de az mégis csak kár lenne a biztos zsákmányt elszalasztani. Ugyan légy még egy kissé türellemmel.

— Hányszor ismételed már ezt! — duzzogott *Cora*. — Nyugodtan várjak, a mig a vén bolondnak eszébe jut, hogy a másvilágra vándoroljon. Sokkal szivósabb az, mint hinnéd; a fél életemet elszomorkodhatnám, a mig az özvegyi fátyolt fölvehetem. Nem, a türelmemnek már

vége van. Már gondolkodtam is egy terven s ha nem akarsz segíteni benne, keresek másik partnert.

Lucian nevetett.

— No, ne oly tüzesen édesem.

Férjedet és engem sokkal több közös érdek fűz már egybe, semhogy a legeslegszerosabban össze ne tartanánk. Hadd halljam a tervedet! Ha a te okos fejcskédből pattant ki, hát okvetlenül felhívásnak kell lenni!

A sűrű bozóttal körülvont ut végén egy pad volt; erre leült *Cora* és elmondta figyelmesen hallgató kedvesének, a mint kezdődött.

Mögöttük halk zöreje volt hallható. Két merész szem fürkészett át a bozót nyílásain, de se *Cora* se *Lucian* nem sejtették, hogy valaki hallgatózik. A mint fél óra múlva hazafelé mentek, találkoztak *Lorogne Mariette*-el, *Arthur* kisasszony új komornájával.

Fekete haja volt, a melyet erősen a homlokára fésült. Hosszu kabátot viselt, a mely alakját nagyon esetlenné tette és a fővárosi nők messze híres karcsúsága és szép tartásából mit sem sejtetett. Futó köszöntéssel sietett el a pár mellett, a falu felé; mihelyt azonban látta, hogy senki se veszi észre, visszafordult és az öreg *Hagar* házába tért. *Hagar* a lobogó tűzhelynél ült, a mikor *Mariette* belépett.

— Megismernél *Hagar*, ha nem tudnád, hogy én *Perth Alice* vagyok? — kérdezte nevetve.

— Nem gyermekem, — felelte az anyóka. Az átöltözködésed igazán mesteri. De különben mindenben, a mihez fogsz, apád leánya vagy. Még mindig erős a szándékom, hogy a szenvedett keserűséget megboszulod?

Alice szemei villámlottak.

Ez aztán magához téríti a polgármestert kétségbeeséséből.

— Gyuri, ülj fel egy kocsi és hajts a szállodába. Ott kell lenni annak a szerencsétlen diplomának.

A fogyasztási adóügyek közkedvelt tanácsosa belevágja erre magát a fiákkerba és odaszól a kocsisnak:

— Szervezünk magának Pécsen egy városi előfogatos állást, csak hatjon, a hogy bir!

És a kocsis hajtott. El a palota elől, le a várból, át a lánchid nevető, kacagó orosz-lánjai között, fel Pest utcáin a Vadászkürtszálloda kapujához.

Pár perc műve volt az egész és mindnyájunk kedves Gyurija már karjaiba szoritva az otthon feledt diplomát, rohant le a szállodából és ismét a fogatba vágta magát.

— Hallja, kocsis, a maga számára lemond egész Pécs város tisztikara a házbérkrajcáradó felévi jövedelméről, csak hatjon, a hogy bir!

És a kocsis hajtott. El a Vadászkürtszálloda elől, lefelé Pest utcáin, át a lánchid nevető, kacagó orosz-lánjai között, fel Buda várába, a miniszteri palota elé.

— Heuréka! Megvan! kiáltotta diadalal már messziről a derék Gyuri a küldött-ségnek.

— Édes Gyurim, oly önfeláldozó vagy, hogy ezt meghálálni akarván, nem teszek előterjesztést a közgyűlésnek a házbérkrajcár első felévi jövedelmének a házipénztárba utalása iránt. Hadd kapjad meg te is a beszédet. Megérdemled.

Szolt örömkönyek között a polgármester.

— De már abból nem fizetik ki az urak az adósságaikat, hangzott a halálra hajszolt fiákker bakjáról. A nagyságos ur nekem ígérte, már pedig az ígéretet be is kell váltani, ugy szokás!

A fiákkeros protestálását azonban nem vette figyelembe senki. Egy perc alatt ünnepi színezetet öltöttek az arcok és a küldöttség dagadó kebelével lépte át a miniszteri palota kapujának küszöbét.

Hanem, hogy — mig az otthon feledt diszpolgári oklevelet várták — miféle politikai és államtitkokról beszélgettek a kapussal, az iránt, tanácsoljuk, ne kérdezősködjék senki a küldöttségtől, mert affér lesz belőle!

Művészet, irodalom.

○ **Ázsia sivatagjain keresztül.** A mai tárcánkban közlünk mutatoul *Hedin* »*Ázsia sivatagjain keresztül*« című most megjelent nagyérdékű uti művéből egy kis részt, melyre a közlési engedélyt *Brockhaus F. A.* világhírű lipcsei könyvkiadó cég a főntemlített mű kiadója adta meg lapunknak. A mű végtelen gazdag színes képekben és illusztrációkban, melyek részint a szerző fénykép főlvételei közül vannak kiválogatva, részint saját kezű rajzai után készültek, *Hedin* fényképező készüléke a »Halál táborá«-ban elveszett. Érdekes a mű bekötési táblája, amennyiben ennek rajza egy tibeti szent kép után készült. A díszes mű két vaskos kötetben kötve 20 márkáért kapható, de füzetenként is megrendelhető. 36 füzeten jelenik meg s füzete 50 fillér (30 kr).

Törvénykezés.

§ **A Splényi-Engel ügy.** Megirtuk, hogy a budapesti törvényszék vizsgálóbírája a Splényi-Engel-féle ügyben befejezte az előnyomozatot s az összes aktákat a törvényszékhez terjesztette be, melynek egyik vádpanácsa tegnapelőtt foglalkozott vele. Az iratok azonban újra visszakerültek a vizsgálóbíróhoz, mert a tanács az előnyomozatot nem tartotta teljesen befejezettnek s azért annak pótlását rendelte el.

§ **Egy tyuk miatt.** Nem volt egyéb, egy közönséges kotkodácsoló tyuknál, mely mint többi társai, az eléje szórt kukorica szemek ellenértéke fejében, megtojta naponkint a maga két tojását s aztán, mint aki jól végezte dolgát, felszállt az üllőre s aludta az igaz tyukok álmát. S a maga csekély voltában mégis elég volt az a tyuk arra, hogy a bíróság elé állítsa a gazdaasszonyát. Akként történt a dolog, hogy körülbelül egy hónappal ezelőtt Magyar Józsefné siklósi lakosnő tyukja elveszett. A káros asszonynak aztán nem volt külön dolga, mint rá fogni a szomszédasszonyára, Kérész Juliára, hogy ő lopta el a tojós tyukot. Persze a dolog nem ment egészen simán s hogy a nézeteltérések fejtegetése közben nem volt hiány a szitkokban, azt tán mondanunk sem kell. Időközben megkerült ugyan a tyuk, de ez már nem akadályozta meg Kérész Juliát abban, hogy becsületsértés és rágalmozás miatt pört ne indítson Magyar Józsefné ellen, akit a pécsi kir. járásbíró ma délelőtt a becsületsértés vétsége miatt 15 forint pénzbírságra ítelt. Panaszolt az ítélet ellen felebbezett.

§ **„Meghalt Mátyás király, oda az igazság.”** Érdekes cigánypörben ítélezett ma a pécsi kir. járásbíró. Panaszosként Vahojda János muzsik cigány, jelenleg pécsi lakos szerepelt, ki azzal vádolta társát, Kádár Imrét, hogy az az árpádi bucsu alkalmával, a falu népe előtt »leszólta.«

— Hogy érti ezt a leszólást? — kérdezte a bíró.

— Hát instálom álásán, hogy elmondott mindentfélenek, áztán ázt házsudta, hogy én nem tudok muzsikálni.

— Hiszen ez még nem sértés, mást nem mondott?

Erre aztán kiegyenesedett a cigány teljes panaszló méltóságában s a sértett büszkeség öntudatával mondta oda:

— Ázt mondta még, instálom álásán, hogy »te kócos vályogvető.«

— Mást nem mondott?

— Hát nem elég esz kérem? Én népmuzsikus vágyok, nem vályogvető.

Nem lévén a cigány szószátyárkodásban egyéb sértő, a bíróság Kádár Imrét felmentette.

— Felebbez vagy megnyugszik? — kérdezte a bíró a panaszost.

— Ápellálok! — válaszolt a népmuzsikus, aztán kifelémében nagyot sóhajtván, mondta:

— Hej, hej! Meghalt Mátyás király, odá azs igazság.

T a n ü g y.

)(**Megszünt járvány.** Mint annak idején megirtuk, Szajk községben a vörheny járványosan fellépett, a miért a községi iskolát is bezárták. A járvány most megszűnővén, az iskolát tegnap újra megnyitották.

)(**Jutalom.** A m. kir. vallás és közoktatásügyi miniszter *Kardos* József mohácsi kir. mérnöknek a mohácsi polgári iskola épületének építési munkálatainál teljesített ellenőrzési szolgálataiért 150 forint jutalomdíjat utalványozott.

Országgyűlés.

A képviselőház ülése június hó 22-én. (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A Házban ma folytatták a kiegyezési javaslat tárgyalását.

Szinay Gyula kezdte a vitát. Pártolja Kossuth Ferenc javaslatát; sürgeti a paktum értelmében a pacifikálás teljes végrehajtását, a főispánoknak, Bánffy oszlopainak eltávolítását.

A beszédet a szélsőbalon zajos tetszés követte.

Széll Kálmán miniszterelnök Kossuth Ferencel és Komjáthy Bélával szemben bizonyítja, hogy az önálló vámterület nem olyan Eldorádó, mint gondolják. Annyi bizonyos, hogy a jogunk megvan hozzá és ezt a jogot feladni nem szabad. Hosszan polemizál Komjáthyval, ki kicsinyléssel beszélt a kereskedelmi szerződések lejártáról, azt mondván, hogy ez olyan jog, melyet nem fognak végrehajtani. Ez nem érv. Komjáthy legyen nyugodt: e jog végre lesz hajtva. Az osztrák kormányval kötött egyezmények semmi titkosat nem tartalmaznak; ugyanazok, mint a Badeni-féle javaslatok a kiegyezés tekintetében. Visszautasítja Komjáthy iszszinuációit. Ajánlja a javaslatot elfogadásra, nem mint abszolút jót, hanem mint az adott viszonyok között a legjobbat.

A miniszterelnök beszéde után szünet következett.

Bartha Ödön szünet után polemizált Szélllel. Követeli, hogy az osztrák kormány által kibocsájtandó, a jelen javaslattal egyértelmű rendeletek a Ház elé terjesztessenek. A javaslatot nem tartja vivmáynak.

Holnap folytatják a vitát.

T Á V I R A T O K.

— **Kabinet-alkítás akadályokkal.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A párisi lapok megerősítik azt a hírt, hogy *Waldeck-Rousseau* ma estig megalakítja a francia kabinetet. Ő maga a hadügyi tárcát is megtartja a miniszterelnöki mellett.

— **Férfi dada.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) Egy előkelő operaházi tag, ki családjával már 14 hónapja Monoron lakik, két napra bejött Budapestre s itt a gyermekek mellett alkalmazva levő hűséges cseléd megvallotta asszonyának, hogy ő nem leány, hanem férfi s csak azért állt nőnek öltözve szolgálataiba, mert szereti. Az áruhás dadát természetesen menten elcsapták s a megindított hatósági vizsgálat kiderítette, hogy a szerelmes férfidada megszőkött rab volt.

— **Ítélet a Bartha-Sándor párbajügyben.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A kolozsvári törvényszék ma hozott ítéletet a *Bartha* Miklós és *Sándor* József országgyűlési képviselők közt néhány hónap előtt lefolyt pisztolypárbaj ügyében. A bíróság Barthát két napi, Sándort pedig egy hónapi államfogházra ítélte. Az ítélet ellen Sándor József felebbezést jelentett be.

— **Patty de Clam szabadulni vágyik.** (A »Pécsi Figyelő« eredeti távirata.) A *Journal de Paris* jelentése szerint Du Patty de Clam védője az eljárás beszüntetését és védelem szabadonbocsátását fogja kérni.

Budapesti börze.

— Saját tudósítónktól. —

Pécs, 1899. június 22.

A budapesti gabona-börze árai ma a következők:

Buza, májusra: —; októberre: 9-54. — *Tengersi*: 4-64. — *Rozs*: 7-67. — *Zab*: 5-82. Az értéktőzsdén az árai a következők: *Osztrák hitelrészvény*: 354-25. — *Magyar hitelrészvény*: 382-75. — *Államvasut*: 344-25.

KIR. TÁBLAI ÉRTESÍTŐ.

1899. évi június hó 19-én s köv. napjain elintézett ügyek.

I. Polgári tanács.

Előadó: *Pilch Antal.*

- III. 1529. Kövesden elhalt Prasch Mihályné hagy. ügy. — hh.
 1580. Néhai Zichy Miklós hagy. ügy. — rend.
 1581. Domasinecen elhalt König Ernőné hagy. ügy. — hh.
 1582. Ó-Dombóváron elhalt Konya József » » — hna.
 1599. Marcaliban elhalt Lukics Ferencné » » — hh.
 1651. Nagy-Vátyon elhalt Kis Tóth József » » — hh.
 1682. Jozó Pál s n. hagy. ügy. — hh.

Előadó: *Tóthossy Béla.*

- V. 1572. Lőcze Mihály — Füle Erzsébet szerződés érvényt. — mv.
 1610. Halász Lidia s t. — ifj. Halász János 1740 frt 10 kr. — rmv.
 1542. Lauczner Ferenc — Polacsek Franciska házasság felb. — rmv.
 1578. Baumhack Julianna — Pollatschek Frigyes házass. felb. — hh.
 1645. Tantó János — Nagy Terézia házass. felb. — rmv.
 1655. Gyurka Sándor — Bittó Julianna » » — hh.

Előadó: *Kaufmann Nándor.*

- V. 1517. Engel József fia cég — Wöber Fanni s t. 7221 frt 32 kr. — hh.
 1571. Grécki Éva — Tóth György s t. vagyon köz. megszünt. — hh.
 1604. Litke L. cég — Somossy Károly s t. 2194 forint. — hh.
 1606. Peits Adolf — Kaszás János 2 frt 20 kr. — hh.
 1607. Blum Sándor — Gölöncsér János 67 frt 20 kr. — rend.
 III. 1608. Beremendi kölcs. segélyző-egylet — Bacsics János s t. végr. — mv.

Előadó: *Holics Gyula.*

- V. 1576. Breznik Verona — Breznik György s t. öröks. — hh.
 1577. Pokrivács János — Zsvikó (Sivkóvics) Imre s t. ing. tjog. — rmv.
 1644. Vödrös János — Büttl Gusztáv 1000 forint. — kh.

II. Polgári tanács.

Előadó: *Rökk Gyula.*

- V. 1569. Vargovics Adám — Zakócs János szolg. megszüntetés. — hh.
 1595. Szabó Károlyné — Tuboly Viktor panasz. — hh.
 1681. Hartinger Lajos — Martun József s n. vagyon köz. megszünt. — hh.
 III. 1680. Schulhof Gábor s t. — Körmendy Sándor végr. — hna.

Előadó: *Graff Károly.*

- III. 1526. Schmeiszl Ádám s n. — Bosnyák Tódor s n. tkvi ügy. — rend.
 1547. Hrányecz Mihály — Kis György törll. — hh.
 1548. Kovács Magdolna — Branovics Ignác s n. felj. — hh.
 1549. Kovács Magdolna — Horváth György felj. — hh.
 1555. Rosta István s n. — Farkas Mari s t. tjog. — rend.
 1611. Dr. Kemény Mór s t. — Geiger Gyula végr. — hna.
 1648. Novák Márton — Pécsék György s t. » — hh.
 1650. Wanke Elek s t. — Knezevics Sztipo » — hh.
 1659. Büki Mihály — Pécsék György s t. » — hh.
 1660. Németh Sándor s t. — Németh János » — mv.
 1663. Rozenczevig Sámuel s t. — Sipos Imre s n. végr. — rmv.
 1675. Fröhlich és Stauber cég — Schwarer Samu végr. — hh.
 1676. Ungár János s n. — Vukovits Miklós végreh. — rend.
 1684. Mohácsi takptár — Dr. Tarnai Károly » — hna.

Előadó: *Zsabokrszky Ferenc.*

- III. 1561. A cs. kir. szab. osztr. ált. földhitelintézet — Szeniczey Ákos s t. végr. — csat.
 1562. A cs. kir. szab. osztr. ált. földhitelintézet — Szeniczey Ákos s t. végr. — ms.
 1563. A cs. kir. szab. osztr. ált. földhitelintézet — Szeniczey Ákos s t. végr. — csat.
 1612. Tolnavidéki takptár — Kramer Hermann végr. — rend.
 1613. Hirsch József — Buck György végr. — hh.
 1630. Szabó Márton Ferenc s t. — Takács Lőrinc s n. végr. — hh.

1632. Nagyszebeni földhitelintézet — ifj. Balázs István végr. — rend.
 1671. Dr. Liber György — Jancsika Pál végr. — mv.
 1672. Pécsi takpénztár — Haberényi Pál s n. végr — rend.
 1673. Dr. Toldi Béla — Kutnyánszky István » — hh.
 1674. Mózsi Mihályné — Szászi István végr. — rend.
 1685. Oszterreicher Mór — Izsák Imre végr. — hh.

Büntető tanács.

Előadó: *Bocz Alajos.*

- V. 1828. Horváth János s t. lopás. — rend.
 1887. ifj. Fola Ferenc becs. sért. — vu.
 1888. Gölöncsér György lopás. — hh.
 1895. Németh Vendelné k. t. sért. — hh.
 1896. Odrovics Györgyné s t. becs. sért. — vu.
 1940. Zsugovics Ferenc s t. k. t. sért. — vu.
 1941. ifj. Máté József s t. » — vu.
 1957. Schreiner Pál org. — hh.
 1958. Biró György lopás. — hh.
 1970. Lauterer Adolf testi épség ell. kih. — fo.
 III. 1897. Polics Gergely s t. jogt. elsaját. — rmv.
 1942. Göböl Imréné lopás. — hh.
 1951. Welfsohn Henrik jogt. elsaját. — hh.

Előadó: *Cziglányi Béla.*

- V. 1658. Kecskés Gáspár s t. suly. t. sért. — rend.
 1709. Lacó Jenő sikk. — hh.
 1732. Tenta Ferenc s t. hat. ell. erősz. — hh.
 1765. ör. Szondy István s t. suly. t. sért. — hh.
 1783. Máté Julis suly. t. sért. — hh.
 III. 1722. Sümegi Istvánné suly. t. sért. — hh.
 1740. ifj. Ambruszt János közeg. és t. sért. — rend.
 1755. Ifju János s t. suly. t. sért. — hh.
 1756. Vargyas József s t. » — hh.
 1757. Horváth János » — hh.
 1758. Siklosacz Miklós » — hh.

Előadó: *Angyal Pál.*

- V. 1894. Neff Rózi magzat elhajt. — hh.
 1908. Kis Ferenc hat. ell. erősz. — mv.
 1918. Deák Károly s t. lopás. — rmv.
 III. 1920. ifj. Szabó József rágalm. — mv.
 1962. Juszó Teréz » — hh.

Előadó: *Nábrácsky Lajos.*

- V. 1909. Rakivsics Antal lopás. — hh.
 1946. Andrics Ilia s t. szánd. emberölés. — hh.
 1956. Pollák Ignác csalárd bukás. — hh.
 1968. Kohner Zsigmond sikk. — hh.
 III. 1963. Grozdics Bertalan sikk. — hh.

Előadó: *Varga Nagy István.*

- V. 1731. Szabó Nándor bűnpárt. — hh.
 1781. Patafta Mátyás tűzvész ok. — mv.
 1782. Domján Rozi lopás. — mv.
 1830. Pandur Ferenc többrendbeli családi állás ell. véts. — rmv.
 1844. Takács József közokir. bam. — hh.
 1969. id. Zsinkó József suly. t. sért. — hh.
 III. 1921. Vörös János lopás. — rmv.
 1948. Fekete Andor » — rmv.
 1949. Kovács János s t. suly. t. sért. — rmv.
 1950. Bedő János s t. lopás. — hh.
 1961. Laki Lukács János s t. suly. t. sért. — rmv.

Elintézésre kifizűött ügyek.

Bejelentések 1899. évi június hó 26. s köv. napjaira.

I. Polgári tanács.

Előadó: *Pilch Antal.*

- V. 1788. Alpár János — Pscherer Józsefné 858 forint 64 krajcár.
 III. 1717. Fuksz Jánosné — Uj János s n. zárlat.
 1718. » » » » » » » »
 1771. Kaposvárott elhalt Árpási Ignác hagy. ügye.

Előadó: *Tóthossy Béla.*

- V. 1643. Ifj. Zsobrak Ferenc — id. Zsobrak Ferenc gondnok.
 1693. Schmidt Erze — Kirchner János házass. felb.
 1727. Oszoly Károly — Mózes Jánosné végr. megszünt.
 1737. Dunaszekcsői köz. legelő felosztás.
 1775. Rodek Katalin s t. — Poszilovics György végrend. érvényt.
 1668. Németh Sára — Hosszu József házass. felb.
 1691. Pető József — Németh Zsuzsanna » »
 1695. Declava Miklós — Hirling Éva » »
 1760. Mindszenty Aurél — Feith Jakobina házasság felb.
 1766. Vogl Anna — Wagner Alajos házass. felb.
 III. 1696. Babics Jaksa — Kervarics Tonka kiel. végr.
 1781. Bedő Anna — Markotán János s t. » »

Előadó: *Kaufmann Nándor.*

- V. 1573. Deutsch Zsigmond — Strasser Henrik 1633 frt 14 kr.
 1605. Gerő Antal — Gold Mór 1445 forint 99 kr.
 1609. Sterczfinger R. csődügy.
 1679. Belovári Lajos — Labek Kálmán végr. megszünt.
 1719. Szeniczey Ákos csődnyit.
 1690. Pleser Adám — Knepp Pál s t. 750 forint.

1698. Ifj. Tóth József — Domokos Katalin s t. 150 frt.
 1699. Werndorfer Viktor — Bosnyákovics Mari s t. 34 frt 77 kr.
 1701. Szujkó Sándor — Pandur Sándor s n. 50 frt.
 1733. Ruska Elemér — Tóth Ferenc s t. 100 frt.
 1734. Weisz János — Spiesz István 30 frt.
 III. 1697. Pikk Áron — Koleszár Stipó végr.

Előadó: *Holics Gyula.*

- V. 1603. Györkő Katalin s t. — ifj. Györkő Sándor s t. öröks.
 1656. Haraszi Sándor s t. — Duczi István s t. birt. per.
 1694. Stokker György s t. — Perger Mátyás s t. ing. tjog.

II. Polgári tanács.

Előadó: *Rökk Gyula.*

- V. 1524. Gál Lőrinc — Fekete Lipót s t. gazdas. felszerel.
 1720. Gál Lőrinc — Fekete Lipót s t. gazdas. felszerel.

Előadó: *Graff Károly.*

- III. 1556. Hermán Manó s t. tjog bek.
 1600. Kölbl Mihály felszól.
 1631. Bárdos Zsuzsanna s t. zjog. törll.
 1646. Földi István — Kajnádi Ilona s t. perfelj.
 1647. Dr. Cholnoky Sándor — Jónás János végr.
 1738. Kovács Katalin — Deutsch Ádám zjog törll.
 1741. Konter Mihály — Kiss Katalin végr.
 1742. Baumgartner Ferenc — Schön s t. végreh.
 1756. néh. ifj. Bene József öröks. bek.
 1758. Hebenstreit Pál — P. Eördögh Lajos végr.
 1783. Ádriai bizt. társ. — özv. Gorzó Istvánné végr.
 1795. Gayer Józsefné — Gayer József végr.

Előadó: *Zsabokrszky Ferenc.*

- III. 1739. Pécs sz. kir. város Árvatára s t. — Kovács István s n. végr.
 1740. Steszél Károly s n. — Nagy Sándor s n. végr.
 1743. Grosz Ferenc — Mozolan Antal tkvi kiig.
 1755. Paksi takptár — Bagi Lajos s t. végr.
 1757. Vidóczi Istvánné — Bor László Mihály végr.
 1769. Marczali ált. takptár — Bata János s t. »
 1770. Marczali ált. takptár — Kálmár János »
 1776. Münz József — Kohn Adolf végr.
 1777. Szegzárdi takptár — Ivanics András végreh.

Büntető tanács.

Előadó: *Bocz Alajos.*

- V. 1978. Czverkovits Szevő s t. lopás stb.
 1980. Szekeres István s t. »
 1989. Brüll József s t. szerencsejáték.
 1993. Sós (Piros) György lopás.
 1994. Hullai Kati »
 2000. Borsi Györgyné becs. sért.
 2058. Mátyás József lopás.
 III. 2019. Miskovics András lopás.
 2036. Vas Mihály »
 2039. Kovács Antal »
 2040. Horváth Manka János lopás.

Előadó: *Cziglányi Béla.*

- V. 1784. Glogovecz József halált. ok. suly. t. sért.
 1889. Szabó József suly. t. sért.
 1893. Pártó Ferenc »
 1960. Hajdu Ferenc s t. »
 1986. Id. Vincze József m. okir. ham.
 III. 1794. Kudlik János sikk.
 1823. Nezei István suly. t. sért.
 1868. Szij Keserő József suly. t. sért.
 2037. Tóth János s t. »
 2052. Meleg István »

Előadó: *Angyal Pál.*

- V. 1979. Frank József erősz. nemi köz.
 1990. Székely István s n. hat. ell. erősz.
 2051. Adler Sándor s t. csalás stb.
 2059. Horváth Károly Mihályné s t. hat. ell. erősz.

Előadó: *Nábrácsky Lajos.*

- V. 1974. Fülöp József s t. m. okir. ham.
 1976. Markovics Miksa nyilv. rágalm.
 1991. Lakosy Jenő vétkes bukás.
 2035. Kis Fehér János gyilk.
 2057. Uszka György többrendbeli lopás.
 III. 2023. Puckl György sikk.

Előadó: *Varga Nagy István.*

- V. 1975. Kósa Sándor hiv. hat. visszaélés.
 1977. Horváth György id. ingó rong.
 1988. Lakatos Ágnes k. t. sért.
 2033. Wirth Péter hat. ell. erősz.
 2034. Németh Mártonné s t. hat. ell. erősz.
 III. 1981. Fink Jakab s t. m. lak sért.
 1982. Turi József s t. ing. rong.
 2020. Radics Ádám közcs. ell. kih.
 2054. Haszeg Jánosné s t. sért.

Laptulajdonos Felelős szerkesztő
SZAUTTER GUSZTÁV PLEININGER FERENC
 TAIKS JÓZSEF
 kiadó.